

Hollands verlossing. Deel 2

**Katharina Wilhelmina Bilderdijk-Schweickhardt en Willem
Bilderdijk**

bron

Katharina Wilhelmina Bilderdijk-Schweickhardt en Willem Bilderdijk, *Hollands verlossing. Deel 2*. François Bohn, Haarlem 1814

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/bild002holl03_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

De Minotaurus.

Wat monster, tot verderf ontsproten,
Wat afgod, waar Euroop voor knielt,
Die 't Al in banden houdt gesloten,
Met enkel Hel en vloek beziel'd; -
Wat duizendarmige Alverwoester,
Die 't hart verknaagde van zijn voedster,
Bekleedt den thron dan van onze aard?
Aaloudheid, zwijg van uw Buzieren!
Geen gruwelbroed van monsterdieren,
Dat hem in snoodheid evenaart!

Wat overspelige boelinne,
Van al wat menschlijk heet ontbloot,
Ontfing uit beestelijke minne
Dit ondie in haar vloekbren schoot?
Wat woudstier heeft uit Cynus rotsen
By 't stormgehuil en zeegolfklotsen,
In de aakligheid der bangste nacht,
Die razende Megeer besprongen,
En, brullende in haar arm gedrongen,
Dees Minotaurus voortgebracht?

Hy snuift, en hijgt met muil en kaken
Naar bloed, naar vrijgeboren bloed!
De vlammen die zijne oogen braken,
Verstikken met des bliksems gloed.
Hy loeit als 't raatlen van den donder;
Hy stampet, en de afgrond kraakt van onder,
En walmt de zon in 't aangezicht.
Het aardrijk trilt van Oost tot Westen,
Waarheen zich 't grimmig oog mag vesten,
't Gekroonde hoofd zijn horens richt.

Wiens bloed gelust hem thands te slorpen?
 Wie paait dat hongrig ingewand?
 Daar wordt het vreeslijk lot geworpen,
 Een doemt wien 't wil ten offerand.
 Gy ijst, ô Ouders, 'k zie u beven,
 Uw armen om de panden kleven
 Die God u voor geen dwingland gaf.
 Men scheurt hen uit uw klemmende armen
 In weêrwil van uw angstig kermen,
 En gy - gy weent, en staat hen af!

Barbaren! - wreeder, meer Barbaren,
 Dan die dien gruweleisch gebiedt!
 Gy, draagt ge eens vaders bloed in de aâren,
 En stort gy 't voor uw telgen niet?
 Verwijfden, 't is geen vrouwlijk kermen
 Waarmeê ge uw panden kunt beschermen;
 't Is moed, 't is wanhoop, 't is geweer!
 Gaat, vliegt, en scheurt met tijdrenklaauwen
 De banden los die u benaauwen,
 En - stort in deze poging neêr!

Zal 't ondier van Cyrenes zanden
De welpen, hangende aan zijn speen,
In 't bloedig leger aan zien randen,
En werkloos smelten in gewezen?
Neen, 't breekt met tand en nagelspitsen
Door de op hem toegelegde flitsen,
Die 't afkeert op zijn eigen hoofd:
Neen, 't vliegt den woesten plondraar tegen,
En valt, van 't moordend staal doorregen,
Maar ziet geen dierbaar kroost geroofd.

De zwakste - zelf zal weêrstand bieden
En strijden voor zijn teder broed,
Ook waar geen andre kracht dan 't vlieden
De vrees in plaats stelt van den moed.
Het weêrloos pluimdier dekt zijn kieken,
Verweert het met den slag der wieken,
Voor 't krijschen van zijn vijand doof:
En, mag hem anders niet gebeuren,
Hy laat zich met zijn kroost verscheuren,
Maar geeft het aan geen gier ten roof.

En gy, gy noemt u Batavieren?
 Gy, 't volk dat Spanjes juk vertrad?
 Gy eigent u hun krijgslaurieren,
 In ketens, van uw tranen nat?
 Neen, bloost hun eedlen naam te melden,
 Of, wringt, als de afkomst past van helden,
 Uw arm zijn gruwbre kluisters af.
 Dat voorgeslacht, dat u bevrijdde,
 Dat roept u voor uw kroost ten strijde,
 Voor wie het u de vrijheid gaf.

Gevoelt gy 't? - Ja, ik zie u gloeien!
 Uw voorhoofd bloost, uw hart ontbrandt.
 Geen tranen meer, het bloed gaat vloeien,
 En spijt en schaamte knarsetandt.
 Reeds rukt ge 't schandgareel aan flarden!
 Verheft uw stem, gewijde Barden!
 Roept vrijheid, vrijheid, vrijheid uit!
 Ja, 't woord van vrijheid doet zich hooren,
 En Neêrland is uit de asch herboren
 Eer 't avondlicht zijn ronde sluit!

1813.

B.

's Dwinglands val.

Het Gnossisch monster is gevallen,
't Gehorend hoofd heeft uitgebruld.
Juicht vrolijk, juicht, Minervaas wallen!
De maat uws lijdens werd vervuld.
Nog dondert dat bloeddorstig loeien
De holle bocht der strandrots door,
En klater, waar slechts golven vloeien,
Door 't ongebaande waterspoor.
Nog ruischt het schudden ons in de ooren
Der lotbus, zwanger van de dood
Der knapen, tot zijn prooi beschoren,
Wier bloed hem om de kaken spoot.

Europa, ja! die Alverdelger,
Die gruweldader ging voorby!
Hy viel, de bloed- en tranenzwelger,
Hy viel, en 't aardrijk is weêr vrij!
Juich Holland! hef uw Leeuwbanieren,
Uw blijde vlaggen, in den top!
Ontsteekt de vreugd- en zege - vieren,
En hijs het vrijheidsteeken op!
De blijde Vrijheid is herwonnen;
Omhangt de tempels met festonnen,
Doorvlochten met Oranjegloed!
Oranje kooft uw kluisters wreken!
Oranje blijft het zegeteeken
Van Batoos onverbasterd bloed!

1813.

B.

Het jaar MDCCCXIV.

Wees welkom in den kring der eeuwen,
Gewenscht en heuchlijk jaar waarvan de morgen daagt,
Dat zegen druipen zult en malsche rozen sneeuwen,
En 't afgeschreid Euroop van boei en tranen vaagt!
Wees welkom, gy die 't recht herstellen,
Den band der menschlijkheid langs de aard herknopen moet,
Den gruwelthron der Dwangzucht vellen,
En 't monster, moordens zat, doen smooren in zijn bloed!
Wees welkom, drie- en duizendmalen,

ô Jaar, der Vrijheid wieg by haar herborenis,
 Waarin 't vertrappeld recht op 't onrecht zegepralen,
 Het mensdome eindelijk weêr een vrijen aâm mag halen,
 En de Almacht op deze aard aan 't oog weêr zichtbaar is!

Ja, nacht was 't, Helsehe nacht, met Helsehe folteringen
 Vervuld; Verdrukking plette, en brijzelde al wat leeft.
 't Was alles één tooneel van raadloos handenwringen,
 Van kermend noodgehuil dat peil noch eindperk heeft.
 De kreet der Wanhoop klom, by 't klettren van de boeien,
 Al knersende uit den poel des jammers door de lucht;
 De wraak doorvlamde 't hart, en deed de boezems gloeien;
 Maar doofde in tranen uit, en stikte in hollen zucht.
 Onroerbaar, als in 't graf gezegen,
 Leedt ge alles wat geweld afgrijslijkst had en snoodst,
 En blikte, in 't wee versteend, uw laatste slachting tegen,
 ô Thands by 't dierlijk vee vernederd menschenkroost!
 De vorst des Afgronds - zelf hield in zijne ijzren handen
 Uw lot. Zijn vloeknaam klonk, en alles knielde en zweeg;
 Het aardrijk lag geklemd in diamanten banden,
 En bad den Helgeest aan, die tot den Hemel steeg.

*

Maar, Godlof! de morgenluister
    Schoot in eens die Helmist door;
IJlings vielen juk en kluister
    By den aanbreek van dien gloor.
VRIJHEID hief het hoofd naar boven;
    MENSCHHEID juicht weêr in 't bestaan;
Hel en duister zijn verstoven;
    't Hart mag weêr met wellust slaan!

't Mag weêr dankbaar zijn voor 't leven;
    Weêr, zich hangen aan zijn bloed!
Weêr, der menschheid tranen geven!
    't Mag weêr zwellen van den moed!
Ja, wy zien den donder vallen,
    Die den Onverlaat vergruist,
En de bloedrivier doet stallen,
    Die zijn gruwelthron omruischt!

In een last van lauwerbladen,
    Op een diadeem getast,

Met der volken vloek beladen
In wier hartebloed hy plascht -
In een last van zegekronen
School hy 't voorhoofd van metaal,
En met Hemellastrend honen
Tergde hy den bliksemstraal.

Maar die trotsche kronen vielen,
Met de lauwers, van zijn kruin;
En, met hun die om hem knielen,
Stort zijn gruwelthron in puin.
Staf en slagzwaard zijn verbroken
Als een sprietjen dorrend hooi;
Aard en hemel zijn gewroken;
En de Hel herneemt haar prooi.

Gy, gy kooft den dag vervullen,
Veertiend jaar der heilrijkste eeuw;
Gy, verwelkoomd door het brullen
Van den Nederlandschen Leeuw!
Gy, gy zult het heil volmaken
Van die blijde morgenstond,

En, niet slechts de kluisters slaken,
Maar ons heelen van hun wond!

*

Wees welkom dan, ô roem der jaren,
En stort op 't bang Euroop uw vollen zegen uit!
Treed op langs 't groen der uchtendbaren,
Met morgenblos gehuld en statig als een bruid!
De palm omwindt uw blonde vlechten,
Waarin zich roos en lelie hechten
Met gouden goudbloemgloed en purpren amarant:
Stijg hooger, hooger! straal ons tegen,
En toon ons Holland, Jaar van zegen,
De blijde vredeolijf in de opgeheven hand!

1814.

B.

Huldiging.

'k Zag Fredrik, grooten Zoon, zijns Vaders deugden waard,
Die, aanbeden van zijn Landaart, van heel de aard,
Een thron beklom, waarop zijn Ouderlijke rechten
Hem riepen.

BILDERDIJK, Geboortegroet in Oogstmaand 1787.

Huldiging.

't Voorspellingswoord heeft waar gesproken!
Triumf, de dag is aangebroken,
Die Hollands vrijheid wedergeeft!
Komt, laat ons, diep bedrukte zielen,
Erkentlijk voor Hem nederknielen,
Die onzen strijd volstreden heeft!
Juicht! onze, Hollands, kluisters vielen;
Heft op het hoofd, bedrukte zielen,
En laat ons dankbaar voor Hem knielen,
Die, toen de tranen ons ontvielen
Vertroostend riep: 'Mijne Almacht leeft!'

Ja! de Almacht leeft! Ze is in ons midden!
Zy heeft de zuchten niet versmaad
Der droeven, die vertrouwend bidden
Als 't leed hun kracht te boven gaat.

Wy lagen, in het aakligst duister,
Als in de nacht van 't grafgesteent',
Te worstlen met den stalen kluister:
Ons oog, dat, dof en blind geweend,
Vergeefs aan 't luchtgespan bleef hangen
Met brandend uitzicht en verlangen,
Zocht vruchtloos naar een flauwe vonk
Die met heur hartverkwikbren luister
Ons in dit ondoorzienbaar duister
Een zwakke hoop van uitkomst schonk.

Triumf, die morgen is aan 's hemels kim ontstoken,
Door 't blij voorspellingswoord zoo heilrijk uitgesproken!
De ketenschermen zijn verbroken!
Gods alvrijmachtbre hand heeft zelv den waan gewroken,

Waarmeê eens dwinglands algeweld
Het volk, van al zijn roem verstoken,
In 't klemmend dwangjuk hield gedoken!
Ja, Hy die onze tranen telt
Heeft zelf de reuzenmacht der Tyranny geveld!

Gy, bladeren der Volkshistorie,
Ontvouwt u voor ons starend oog!
Wie bralde er ooit op zoo veel glorie,
Wien de onweêrswolk zoo zwart betoog?
Wie heeft zich ooit zoo hoog verheven,
Zoo d' overmoed ten top gedreven,
Als hy, die Hollands eer vertrappelde in het stof?
Die 't nakroost onzer brave Vaderen,
Met onverbasterd bloed in de aderen,
In wat hun dierbaarst is, met helsche wreedheid trof?
Uwe Eer, ja, afkomst der Bataven,
Dat dierbaar erfgoed van uw kroost,
Waarvoor gy, fier 't met bloed te staven,
U onspoed, nood, en dood getroost:

Uwe eer, zaagt ge, als verworpen slaven
Om wie 't gehoonde menschmod bloost,
Door d' onderwerpingseed geschonden
Aan hem, die eeden en verbonden
Den lossen wind ten speeltuig gaf.
Uwe eer, uw eerrang, dier verkregen,
Die geen bezit u op kan wegen,
Ontluisterde zijn gruwelstaf!
Gy zaagt uw kostbren bloedstroom storten
Om in uw eigen recht, u-zelven te verkorten;
Gy zaagt uw zonen heengesleurd,
En door verachtbre wapenbroeders
Het klemmen van den arm ontscheurd
Der in heur smart bezweken moeders!

Ja! 't oeverzand ware eer geteld,
De rimpels die den vliet bij 't stormberoeren plooiën,
Het vruchtbaarst groen van 't akkerveld,
En 't eindloos sterrenheir die 't luchtgewelfsel tooien,
Dan ooit der tranen tal vermeld,

Die, 't Hollandsch hart ontperst, en wang en boezem baadden,
Maar d' onbeperkbren haat des Dwinglands niet verzaadden.

Verdelgend zag hy van zijn throon;
Als de onbeweegbre Tempelgoôn,
Door de Oudheid siddrend aangebeden,
Hield hy het lot van 't Vaderland
Gekluisterd in zijn roovrenhand:
Ja, Hollands eens zoo welig Eden
Werd roekloos van zijn voet vertreden,
De voorspoed vlood van 't zuchtend strand;
Der welvaart bron werd toegesloten,
En 't bloed der onschuld wreed vergoten,
Als zy met opgestoken hand
Ten hemel schreide om 't leed van 't zinkend Nederland.

Dan, wat is aardsche macht als de Almacht wil verdelgen?
Dan houdt geen wareldzetel stand,
Dan opent de aard zich tot verzwelgen;
Dan barst de zeekolk op, en sleept het heuvlig strand

In onweêrstaanbre kracht naar 's afgronds diepe dalen;
Dan breekt de stormwind los uit de overwolkte zalen
En rukt de poort van diamant,
De wanden om van bergmetalen.
Niets, niets beveiligt voor Haar hand
't Gedenkstuk van den roem waarmeê vermeetlen pralen.

Zoo zwichtte Babels hechte muur
Voor de ongeziene macht van 's Hoogsten albestuur,
Zoo viel het trotsch gebouw dat de eer van Romes helden
Aan 't laatste nageslacht onschendbaar moest vermelden,
't Verheven Kapitoel, in d' onverwinbren wal.
Ja, alles roept u toe, verblinde stervelingen,
Gy, die, ten hoon van God, naar 't hoogst gezag durft dingen:
'Het tijdstip nadert van uw val;'
En, wie op ijdele glorie brall',
En afgedwongen hulde ontweldig' aan 't heelal,
't Is God die hem verneedren zal!

't Is de Almacht, ja, die Vorstenkronen
Den trotsaart van den schedel rukt.
Zy zal Haar gunstbescherming toonen
Aan hem die voor Haar scepter bukt.
't Is de Almacht, die des vaders lijden
Zijn afkomst duizendvoud vergoedt,
Hen 't lot verwinnend doet bestrijden,
En groot maakt door den tegenspoed.

ORANJES Telg! gy hebt geleden;
Maar edel hebt gy 't leed bestreden
Met Christen grootheid en geduld!
En thands zien wy de orakelwoorden
Van de onvervalschte lippenboorden
Des u gewijden Bards, vervuld!
Gy ziet uw huis in glans herstellen,
En uw verdrukkers aan uw voet!
Op nieuw de bron der liefde wellen
Uit aller eensgestemd gemoed.
Ja, Nassauws telg! hy is aan 't klimmen,

Die uchtend, dien des Dichters oog
Aan de ons gezicht bedekte kimmen
Door wolk en nevels heen zag glimmen,
En dien zijn boezem tegenvloog!

Neen, 't was geen vluchtig woord der lippen
Het geen zijn dichtpen mocht ontglippen!
Geen damp van valschen wierookgeur
Wijdde u zijn hand op de eeraltaren!
Hy, in het hart ontvlamd door 't bruischend vuur in de aâren,
Zag, door het floers der donkre jaren,
Het geen de toekomst u moest baren,
En - stelde ons uitzicht niet te leur.

Triumf! die uchtend is aan 't gloren!
Verdwenen is de jammernacht!
Den Batavier wordt, nieuw herboren,
Van 't morgenkrieken toegelacht!
De Batavier schaart om Oranje,
Welhaast door 't hechtste snoer vereend aan 't grootsch Brittanje,

En van haar grootheid deelgenoot
 Door d' allerteersten band dien ooit de liefde sloot.

Gy, Koninklijke maagd, der Britten lust en luister!
 En Willem, Hollands hoop! de zachte huwlijkskluister
 Van donzige viool en mirth en roos gewrocht,
 Omvlecht' uw beider hart en handen,
 En hou de wederzijdsche stranden
 (Der dwinglandy ten spijt) op 't innigst saamverknocht!
 Beleven wij dit heil? Algoede!
 Ja, hoe die wond onstelpbaar bloedde,
 Gy balsemt Neêrlands hartewond!
 Thands doet Ge ons uit een poel van plagen
 Den zegenrijksten morgen dagen,
 En staaft ons aller hoop door 't heilrijkst Echtverbond!

Hoe! vrij van 's overheerschers keten,
 Mag Holland zich weêr zalig weten?
 Weêr ademhalen zonder dwang?
 Zijn bloei en voorspoed zien herleven?

Hoe! heeft het voor geen beul te beven,
En maakte 't kermen plaats voor dank en lofgezag?

Zoo staart de onzalige in den kerker
Zijn afgereten boeien aan;
Zoo lacht hem toe de heilbewerker
Wiens hand dat wonder heeft gedaan!
Zoo slaat hy dankbaar naar de hemelen
't In duisternis verduisterd oog,
En ziet de wereld om hem wemelen,
En siddert dat hy zich bedroog!

Ja, zóó, zóó dachten we ons bedrogen,
Zóó droomend, in die blijde stond,
Toen God ons, aan den dwang ontogen,
Een Redder en Beschermer zond; -
Toen, als een Schutsgeest uit den hoogen
Vorst WILLEM in ons midden stond!

De Zeeman wien de ontombre golven

In 't bodemlooze diep bedolven,
Wien 's Almachts wonderhand uit d'afgrond heeft gered,
Verheerlijkt zoo den Heer der Heeren,
Als Holland bij zijn triumfeeren
Hem loofde in 't borrlend dankgebed.
Gewis, tot de ongenaakbre sfeeren
Steeg, duizendmaal ontelbre keeren,
Ons lof- en prijs- en dankgebed
Tot Hem die op ons weenen let!

Gelijk de drenkling, van de rotsen
Waar tegen golf en stormwind botsen,
Op 't uitgespannen zeil met kindsche blijdschap ziet,
Dat hem van 's hongers kaak bevrijden,
Hem redden zal van 't hooploos lijden,
En laafnis en verkwikking biedt;

Zoo hechte ons oog zich op uw kleuren
ô Hollands lang verbannen vlag,
Die sints den aanvang van ons treuren,

ô Voorwerp van ons diep beklag,
In 't molmend stof verschoven lag!

Geen diadeem om Vorstenslapen
Wekt meer ontzag en eerbied op,
Als Hollands fiere vlag, verfierd met WILLEMS wapen,
Waar ooit zijn dappere oorlogsknappen
Hem hijsten aan der masten top.
Geen pand zoo heilig ooit bij de eerbiedwaardste volken,
Noch met zoo'n dierbaar bloed betaald!
Zy voert der vaadren roem door lucht en waterkolken,
Met nieuw herrezen glans omstraald!

Wat eedle strijd bij uw herstellen!
Dat oogenblik deed tranen wellen,
De Oudvaderlijke deugden waard!
Wy zagen, dappre Jongelingen,
Wy zagen ze aan uw oog ontspringen,
En voelden de onzen ons ontwingen! -
Wy zagen u elkaâr verdringen,

Uit de opgetogen broedrenkringen;
En, braaf, en onvervalscht van aard,
Benijden wien het mocht gelukken,
Dien fieren standert vast te drukken,
Die eens voor d' overmoed moest bukken,
Waar steeds ons aller hoop, thands aller oog op staart!

Gelijk de stem van een' geliefde
Wiens afzijn onvertroostbaar griede,
Of als des eerstlings zoete kreet
    Waarin de moeder 't wee vergeet
Dat ze om dat lieve pandtjen leed,
Zoo lieflijk klonk het ons in de ooren,
Toen zich de blijde galm deed hooren,
    Oranje en Vrijheid zijn hersteld!
Hoe wierden wy als nieuw herboren
Toen wij den morgen zagen gloren
Wanneer de dierbre Vorst ten redder uitverkoren,
    Die in de ramp standvaste Held,

Zoo lang voor 't Vaderland verloren,
Ons aller hart was toegesneld!

Van vreugd stortte ieders oogen tranen.
Om strijd poogde elk zijn weg te banen
Door palm en myrth en frissche bloem;
Ja, de in de lucht ontplooiden vanen,
Wier kleur geen tijd vermocht te tanen,
Die panden van der vaadren roem,
Omwapperden om strijd de slapen
Des Redders, tot ons heil, tot ons herstel geschapen.

Daar nadert hy, spoedt, spoedt u aan,
Zijn kindren! en weêrhoudt den traan,
Den traan van vreugde niet, zoo dierbaar aan een Vader,
Die na een lange scheidenssmart
Zijn kindren weêrvindt aan zijn hart!
Ja, komt, verheugden al te gader,
Komt, tot dien lang herwenschte nader!
Zijn enkle blik vergoedt de smart

Die ons zoo zwaar, zoo foltrend werd.
Zijn enkle wenk doet ons herleven!
Dankt God! hy is ons weêrgegeven!
Draagt thands dien Vader in uw hart,
Die door zijn deugden zoo verheven,
Ons 't voorbeeld stelt om na te streven!

Wat bloost ge, uw schuld is afgedaan;
Uw dwaling is geboet, uw dwaling is vergeten:
Hy komt als rechter niet, in 't streng gericht gezeten:
In d' opslag van zijn oog lacht elk vergeving aan.
Hy wantrouwt niet aan ons gevoelen;
Wat wenschen zouden wij bedoelen,
Dan die zijn eigen boezen voedt!
Wat driften ons in 't hart krioelen,
Dat nog van vroeger dwaling bloedt;
Wat schuld beklemde ons bang gemoed
Die niet der wroeging tranenvloed
Alreeds vermocht had af te spoelen!

Een overheerscher moog zich belgen,
Die enkel leeft in bloed te zwelgen;
Een overheerscher moog verdelgen,
Wie aan zijn trotschheid weêrstand bood:
Een wettig Vorst van 't kroost der Belgen,
Bemint zijn weêrgekeerde telgen,
En toont zich in zijn grootheid groot!

Komt, kindren, schaaft u om hem henen,
En schaamt u 't kinderlijke weenen,
De teedre liefdetranen, niet!
De blik eens dwinglands moog versteen
Waar in ontombre trots en bloeddorst zich vereenen
Wanneer hy bliksemstralen schiet;
Vorst WILLEM, van de glans omschenen
Die Christenmoed en deugd aan oog en voorhoofd leenen,
Versmaadt de hulde die gy biedt,
Versmaadt uw liefdetranen niet.

Aanvaard met de offers van ons leven,
Aanvaard den scepter, dierbre Vorst!
Ja, Hollands voorspoed zal herleven,
Zoo slechts uw hand dien staf voor 't dankbaar Neêrland torst.

Treê - in de heilge koorgewelven,
ORANJE, Hollands hoop en lust!
Gy bracht ons 't offer van u - zelve,
En onze zorgen zijn gesust.
Treê-in met uw doorluchte Magen,
Naar wie ons aller oogen vragen
Met stille blikken van gevoel;
Wien aller harten tegenhuppelen;
Om wie de blijde tranen druppelen,
Te midden van het feestgewoel!

Bataven! siert, versiert den tempel
Met vlaggenpraal en eerlouwrier;
Spreidt palmenlover op den drempel,
En weert het woest gewoel van hier!

Laat diepe stilte en aandacht stijgen,
Ja, 't zuchtjen in den boezem zwijgen,
Waar 't blijde hart in ademhaalt,
God - zelf zal aan de zijde wezen
Des Redders door Hem uitgelezen,
Wanneer zijn eed ons lot bepaalt.

Daal, Vader Willem, in ons midden,
Ja, schud des grafsteens boeien af!
Uw Telg, in wien wy U aanbidden,
Hereent ons met uw Vorstenstaf.
Gy zoudt ons aller heil bepalen,
De spruit uws bloeds volvoert dien taak;
Hy doet ons op den haat en wraak
Eens woesten dwinglands zegepralen.

Vorst Willem, daal, daal by ons neêr,
Van uit uwe ongenaakbre sfeer,
Waar om ons, ja waar in ons midden,
En, wast uw heilgenot nog aan,

Ontzie niet om het oog te slaan
Op hen, die in uw Telg uw deugden nog aanbidden!

Thands gaan wy 't heilig koor betreên,
En, scharende om ORANJE heen,
Aan Hem, en trouw en bloed verpanden.
ô, Waar, waar om ons in dees stond
En oefen in dit dier verbond,
By 't plechtig heffen van de handen,
Uw heilgen invloed op hen uit,
Die by dit wichtig Staatsbesluit
Den eed weêrgalmen doen langs de achtbre tempelwanden!
Ja, waar om uw Doorluchte spruit!

Treê toe, gy, Neêrlands uitverkoren,
U vliegt ons aller hart, en zeegnend, te gemoet!
U, voor het Vaderland geboren,
En wien het als zijn Redder groet!

Heft aan, gy pauken en cymbalen!

Hy nadert, Hollands hoop gaat op;
't Gejuich, de vreugde kent geen palen,
Zy stremt der braven harteklop.

Gezegend treedt gy in dees bogen,
Gy, teêrstgeliefde Vorst, met God en deugd in 't hart!
Gezegend zijn wy van den Hoogen,
Dat ge ons ten heil geschonken werdt.
Neen, nooit wordt onze hoop bedrogen;
Niets kunt gy, dan ons heil beoogen;
Ons aller lijden is uw smart!

Treedt herwaart, gy die 't kunt beseffen,
Wien 't sprekend oog de ziel ontdekt!
Zaagt ge ooit uw hart zoo roerend treffen,
Uw eerbied ooit zoo diep, zoo innig, opgewekt? -
Zaagt ge ooit een tederheid zoo roerend -
Zaagt ge immer in een Vorst een grootheid zoo vervoerend -
Ooit braafheid zuivrer afgemaald? -
Zaagt ge ooit een oogwenk zoo vol waarde,

Als die zich aan de glans der reine Godvrucht paarde,
 Waarmeê zijn schedel was omstraald,
 Wanneer, voor 's Hoogsten aanschijn staande,
 En 't oog ontroerd ten Hemel slaande,
 Zijn mond de heilgeloofte sprak?
 Wee, die den Vorst daar aan kon schouwen,
 En zich den tranenstroom onthouen,
 Die uit ons aller oogen brak!

Verwachting! hoop op beter dagen!
 Thands zijt gy geen bedrog, geen zelfmisleiding meer!
 Één blik op onzen Vorst geslagen
 Legt alle bange zorgen neêr.

Gelijk de hemel zich den zwakken zondaar opent,
 Die hijgt naar d'allerjongsten snik,
 En, op een zalige uitkomst hopen,
 De troost des hemels voelt in 't uiterste oogenblik;
 Wien de Engelen het welkom zingen,
 Daar ze uit hunne ongenaakbre kringen

Ter neder dalen aan zijn zij',
Met broedren tederheid hem schragen
En op de blijde handen dragen,
Van 's levens zwaren kluister vrij.

Niet anders schijnt voor ons, herboren Landgenoten,
Ons, nu aan 's afgronds rand gebracht,
Des hemels blaauw gewelf ontsloten,
Waaruit ons vrede en rust en voorspoed tegenlacht!
Zoo drijft de zwarte damp, die d'ademtocht deed stikken,
Allengskens weg voor ons gezicht;
Zoo voelen we ons het hart verkwikken
Door de aanbraak van het heuchlijkst licht!
Ja, dierbre Vorst, 't is u gegeven,
't Vertrappeld Nederland te heelen van zijn smart:
Die taak heeft God u voorgeschreven,
En zy omvat den wensch van heel uw vaderhart.

Ja, Hollands voorspoed zal herleven,
Met de oude Burgerdeugd en Trouw:

Het zaad weêr schieten uit zijn dreven,
En zegen op zijn akkers kleven.
De zwakke en weerelooze vrouw
Zal thands niet meer met krachtloos pogen,
Met tranen, druipende uit haar oogen,
De onnutte spade slaan in d'onbevruchtbren grond;
En, lotgenoot en zonen dervend,
Van kommer en van honger stervend,
Reikhalzen naar de laatste stond!

Nu zal geen moeder meer 't bevoorrecht dier benijden,
Dat, onbewust van 't geen de toekomst haar bereidt,
Zich in het kieken mag verblijden,
Waarop zy 't koestrend wiekjen spreidt.
Neen! WILLEM zendt zijne eigen panden
Ten strijd voor Volk en Vaderland,
Maar scheurt met geen vermeetle handen,
Natuur, uw onherstelbren band.
Hy voelt, hoe dier het kost aan Ouderen,
Te scheiden van hun eigen bloed;
Maar torscht die last zich op de schouderen

Om dat hij Neêrland redden moet.
 Wie wijdt nu niet met lust zijn leven,
 En kweekt zijn kroost niet moedig op,
 Om dit zijn voorbeeld na te streven,
 En voor zijn bloed ons bloed te geven,
 Tot aan den laatsten hartedrop? -

Zie om, Doorluchte Vorst, en lees in aller oogen,
 Dat elk dien heilgen plicht gevoelt;
 Zie aller harten opgetogen
 Van Liefde, die geen tijd verkoelt!
 Neen: 't zijn geen omgekochte tongen,
 Belogen door 't weêrstrevig hart,
 Geen klanken uit de keel gewrongen,
 Waar onze vreugd in kenbaar werd:
 Neen: de Almacht mag ons hart doorlezen,
 Ons aller zucht is U gewijd.
 Ja, moge ons heil zoo duurzaam wezen,
 Als Gy, als Uw geslacht, de hoop van Neêrland zijt!

1814.

K.W.B.

De verheffing van prins Willem Frederik.

Glansrijk als het uchtenddagen,
Daar de rozenkim van bloost
Eer de Dagvorst op zijn wagen
't Aardrijk met zijn stralen troost;
Glansrijk was uw thronbeklimmen
Onvergeetbre Lodewijk!
Uit een nacht van vale schimmen
Rees een heilbelovend Rijk.

Maar vergeefs (ô ijde luister!)
Wachtte Holland op den dag;
En verdubbeld werd het duister
By den felsten bliksemslag.
Throon, en heil, en hoop, verzonken;
't Scheen voor eeuwig, eeuwig, nacht.
Nacht, met eeuwig staal omklonken!
Nacht van eeuw'ge jammerklacht!

Eindelijk is het uur geboren,
En het heilrijk licht ontspruit;
Geen bedriegend uchtendglorien!
Neen, de hemelpoort ontsluit!
Ja, de Dagvorst schiet zijn stralen,
Koestert Holland met zijn gloed:
Thands herleven veld en dalen,
Alles juicht hem in 't gemoet.

Rijs, ô VORST, voltooi den zegen
Die ons aanblijkt uit uw oog!
Aller liefde vliegt u tegen;
Aller danklied stijgt om hoog!
Neen, daar schittert aan de transen
Geen bedrieglijk schemerlicht:
't Zijn Oranjen morgenglansen
Die ons blinken in 't gezicht.

Ja, zy blinken, ja zy schijnen
Over Kust en Oceaan,
Schrik en nachtgevaar verdwijnen:
Vrij zijn land- en waterbaan!
Uit de verstgelegen oorden
Groet haar 't aardrijk met ontzag,
En aan Maas- en Amstelboorden
Gloeien zy in vlag by vlag.

Ja, zy blinken, ja zy gloeien,
Ja zy branden, in ons hart.
Ach! de tranen die er vloeien,
Zijn geen tranen meer van smart.
Tranen zijn het van verblijding;
Van ontgloorden heldenmoed;
Zucht tot Nederlands bevrijding;
Tranen, waard het Hollandsch bloed!

't Hollandsch bloed, dat door zijne aderen
Weder vrij en edel vliet,
En gewillig, als zijn vaderen,
Zich den plicht ten offer biedt!
Dat, den doodslaap uitgerezen,
By het licht dat ons bestraalt,
Geen Tyrannen zweert te vreezen,
In geen boei meer ademhaalt.

VORST, voor wien de harten blaken,
Stijg, gezegend, stijg ten thron!
U, die ons geluk zult maken,
Voegt de schittering der kroon.
U, het kroost van zoo veel Vorsten,
Die, des menschdoms lust en vreugd,
Kronen voerden, scepters torschten,
En vereerden door hun deugd!

Of zijn Kronen zoo ontëdeld,
Zoo ontluisterd, zoo verlaagd? -
Ja, een Dwingland afgebedeld,
Of onteerd door die ze draagt.
Aangeboën door vrije volken,
Zijn zy op het Vorstlijk hair
Liefdepanden, hartentolken,
Van een dankbre Burgerschaar.

Zou ORANJE dan versmaden
Wat hem 't juichend Neêrland biedt?
Voegen by zijn lauwerbladen
Heur gewijde banden niet?
Gaan zijn Ouderlijke rechten
Met de wenschen niet vereend,
Die zijn heldenkruin omvlechten
Met het Vorstlijk praalgesteent'?

Neen, ontfang dat eereteeken,
Hollands redder! en regeer!
Volken, die hun juk verbreken,
Keeren tot hun oorsprong weêr.
Wees hun Vader, meer dan Koning!
Neêrland is uw huisgezin.
Niet zijn kroon is uw beloning,
Maar zijn kinderlijke min.

Geen geflikker van robijnen
In de rijkskroon die u hult,
Zal de deugd te boven schijnen
Die uw heldenborst vervult.
Nimmer zal hun luister halen
By de vlam van 't dankbre hart,
't Geen u 't Nakroost zal betalen
Dat door U behouden werd.

Ja, die vlam zal eeuwig duren,
Wáár Bataafsche boezems slaan;
Heiliger dan Vestaas vuren
Tot den Naneef overgaan.
Ja, bewaakt haar, Hollands telgen!
Had zy eenmaal uitgebrand,
De aard zou gapend u verzwelgen,
En, 't ware uit met Nederland.

1813.

B.

Decoratie.

Na 't afgeschudde juk, de losgescheurde keten,
Heft Neêrland, vrij op nieuw, als in der vaadren eeuw,
Maar wars van Staatsgeschil en oude burgerveeten,
't Onthelme hoofd weêr op, bij d' onbedwingbren Leeuw.
Thands biedt heur dankbre hand, den slavenboei onttoegen,
Oranjes Vorstlijk bloed de kroon der Oppermacht.
Aanvaard haar, dierbre Prins, in gunst van 't Alvermogen,
Dat Neêrlands heil verknocht aan de eer van uw geslacht!

B.

De veldtocht naar Moskau.

Gewis, hoe hoog de nood mag gaan,
GOD zal zijns vijands kop verslaan;
Dien hairgen schedel veilen,
Die trotsch, wat heilig is, onteert,
En, daar hy schuld met schuld vermeert,
Zich tegen HEM durft stellen.

Psalm LXVIII.

De veldtocht naar Moskau.

Werd dan die eeuw op nieuw herschapen,
Die eeuw van ongelijkbre glans,
Toen Alexanders roemrijk wapen
Zijne Almacht toonde op de oorlogskans?
Zijn dan die honderdduizendtallen,
Die voor zijn glorie zijn gevallen,
Herrezen uit de rust van 't graf:
En streven zijn ontzachbre scharen,
Vertalrijkt als de ontelbre baren,
Tot staving van zijn wereldstaf?

Als 't dichte goudgraan op de velden
Door vruchtbre regens overstort,
Zoo staan de dichtgeschaarde helden
Met gouden wapenpraal omgord.
Zoo schittrend als we aan de oosterklimmen
De Zon ten zetel op zien klimmen,
Gedoscht in chrysolieten gloed;
Zoo fier verschijnt in al zijn glorie
De trotsche dwinger der viktorie
Aan 't hoofd van zijn ontzachbren stoet!

Hoe blinkt die gloed van krijgssieraden!
Hoe blinkt de kostbre wapendosch!
Wie is die held, met roem beladen;
Hy, op zijn macht en voorspoed trotsch?
Die, dol door hoogmoed aangedreven,
't Verbaasd Euroop de wet durft geven,
En zelfs op 't noodlot triumfeert!
Die, legers op zijn wenk ziet sidderen,
En kroonbezitters, als aanbidderen,
Zich aan de voeten ziet verneêrd!

Wie waant dat Alexanders grootheid,
Of grooten Karels beeld herleef,
Doorziet het masker niet der snoodheid. -
Hy sla zijn oogen op, en - beef! -
Geen grootsche trek van Vorstenwaarde
Toont hier een halven god der aarde;
Geen blik die hulde en eerbied wekt
Vermag uw hart ontzag te vergen; -
Of - zou zijne afkomst zich verbergen
In 't vorstlijk purper dat hem dekt?

Wat, Volken, laat gy u verblinden?
Verblinden door 't geroofde goud?
Wat toont ge ontzag voor een ontzinden,
Wiens macht zich op uw zwakheid bouwt?
Betoont, hem moedig te verachten,
En staaft niet zelf die reuzenkrachten
Waardoor gy u gekluisterd ziet.
Buigt, buigt niet siddrend voor zijn zetel.
Wat is zijne inborst, dan vermetel?
Neen, Vorstengrootheid kent hy niet!

Houdt op! wat stort ge u aan zijn voeten,
Die plassen in het kostbaarst bloed?
Houdt op, hem als een held te groeten,
Wiens heerszucht zich met tranen voedt!
De deugd geeft glans aan Vorstenwongen;
Zijn Diadeem is afgedwongen,
Zy is gekocht voor moord en schand.
De tranen die bedrukten weenen
Verduistren 't goud en de edelsteenen
In 't siersel van den dwingeland?

Hoort, hoort hem aarde en hemel tergen;
Europa dreigen met haar val: -
Dat heir een blind vertrouwen vergen,
Dat hy ter slachtbank voeren zal.
Ziet, ziet hem op zijn glorie roemen,
Zich-zelv' den wareldheerscher noemen
En de Almacht trotsen met zijn waan!
Hy voert zijn staf tot 's aardrijks enden,
Maar dood, verwoesting, en ellenden,
Omzweven des vernielers baan.

‘Mijn Helden, roept hy, streeft naar glorie;
Verheerlijkt uw alouden naam!
Ik ben u borg der krijgsviktorie,
Komt, schaart u om mijn standaarts saam.
Trotseert met moed des Niemens boorden,
Dringt door in 't hart van 't barre Noorden;
Daar is u 't heerlijkst loon bereid.
Getroost u alle ramp, mijn Helden;
De schat van Moskau zal 't vergelden,
Waar rust en welvaart u verbeidt!’

Met roovrendrift en heet verlangen,
Door hoop op schat en buit bekoord,
Bleef 't heir aan de ijde klanken hangen,
En toog met heldenschreden voort.
Het trotschte, om moord en roof te plegen,
Met moed de onoverkoombre wegen,
Verduurde hageljacht en sneeuw!
Het droeg ellend met reuzenkrachten,
En leerde 's hongers smart verachten,
Tot roem en voorbeeld van zijne eeuw.

't Gaat wel in 't heilrijkst voorwaarts streven;
Zijn volk verzaakt zijn inborst niet.
't Doorkruist, als zomerwandeldreven,
Des Winterkonings ijsgebied.
Dus streeft het heir den Niemen over,
Bemoedigd door den Scepterroover,
Wiens boezem zwelt van trotsche vreugd.
Hy ziet den dappren vijand wijken,
En - juicht in dees zijn zwakheidsblijken,
Zoo, als zich 's Afgronds vorst verheugt!

Wat, wat verblindde uw helziende oog,
Gy, in de krijgslist zoo doorleerd? -
De hoogmoed had uw hart bedrogen:
Dat hart, dat de Almacht - zelf braveert.
Die hoogmoed, ja, die deed u wanen
Dat uw ontzachtbre legervanen
De zege wonnen waar gy tradt.
Die hoogmoed had uw oog verduisterd;
En Satan had u ingefluisterd,
Dat heel Euroop uw macht aanbad.

De Pool, wiens hart gy mocht betooveren,
Door list bedroogt en valsche taal,
Bestrooit uw pad met zegeloveren,
En streeft met u in 't heldenstaal.
Ja, de oproervanen die ze ontrollen
Om met u d' afgrond in te hollen,
Verbijstren u nog immer meer:
Reeds waant ge u aan des Indus stranden,
Den Scepter des heelals in handen,
Gehuldigd als der wareld heer.

Afgrijsbre hoogmoed, valbewerker
Van al wie de Almacht tegendruischt!
Weerstreef, ô mensch, uw machtbeperker,
En al uw grootheid ligt vergruisd!
Gy, Borodina, moogt getuigen,
Gy die des trotschaarts arm zaagt buigen
Voor Ruslands dappre heldenmacht!
Gy zwolgt het Fransche bloed by stroomen,
En wekte uit de ijslijkste aller droomen
Dat heir dat niets dan voorspoed wacht.

Vergeefs, met grootsche praalberichten
Den schrik te storten wijd en zijd!
Met hun die aan uw zijde zwichtten
Gingt gy de bloem uws legers kwijt.
Ontmenschte, die met god en dood spot,
Gy offerdet aan 't gruwzaamst noodlot
Die dappren, in den krijg vergrijsd.
Koelbloedig zaagt gy hen ontzielen,
Die waanden dat zy edel vielen
Daar 't bloedig aardrijk van hen ijst!

Trek aan op Moskaus hechte muren,
Trek juichend, zegevierend aan!
Vergeld uw Volk zijn weeverduren;
Geen stervling zal uw tocht weêrstaan!
Met koel gemoed en vaste schreden,
Zaagt gy den vijand rugwaarts treden;
Hy liet u weg en doortocht vrij!
Haast ziet gy wat zijn moed durft wagen.
Beef dat zijn roemrijkste aller dagen
Uw laatste dag van voorspoed zij!

Hy is het! - Hy is aangebroken,
Die morgen die u siddren zag:
Geheel Europa was gewroken
Toen Moskau in een puinhoop lag!
Gy, zoo vermetel by 't verwinnen,
Voer thands uw vlammend leger binnen,
Daar 't reikhalst naar de onmeetbre buit -
Daar wachtte 't, op uw woord, verkwikking;
En 't ziet een poel van zielsverschrikking
Die Etnaas vuurgloed in zich sluit.

Hoe! zal 't dan hier verpozing vinden? -
Hier vinden rust en legersteê?
Toeft hier de gastvrijheid van vrienden?
In deze poel van jammerwee!
Verlaten zijn de marmerzalen,
Waar weelde en lust hen zou onthalen!
De schaamle alleen die hongrend sneeft,
Dwaalt, handenwringend, door de straten,
En tiert en vloekt op de onverlaten
Op wie de straf des hemels kleeft!

Verbleekend, stond de zegedwinger
In stille wanhoop als verplet:
Miskennend nog des Almachts vinger,
Daar ze aan zijn heerszucht palen zet.
Hy zag zijn stout ontwerp mislukken:
En voelde zich voor 't noodlot bukken,
In spijt van zijn vermetel hart;
Maar, luttel kon zijn ziel doorgronden,
Dat in dees vreeslijkste aller stonden
Zijn Keizersstaf verbrijzeld werd!

Vergeefsich, den Vreê thands aangeboden!
't Getergde Rusland wijst haar af: -
't Mistrouwt den goedwil van dien snooden
Wiens woord verwaait als vluchtig kaf. -
Intusschen zwaait de ellend haar roede.
Ze ontsteekt des krijgsmans borst in woede,
En 't morrend ongeduld ontbrandt.
Geen krijgstucht kan hem meer bedwingen,
Hy waagt, zich aan 't gezag te ontwringen,
En trotscht den norschen dwingeland!

Verstrooid als wilde pantherdieren,
Verhit op bloed en dolle roof,
Gaat elk een blinden moedwil vieren,
Voor menselijkheid en reden doof.
Thands bindt noch zeedlijkheid noch orde
Deze onbetembre roovrenhorde:
Ze ontziet noch wet noch heerscher meer;
Maar zwerven in verdeelde scharen
Gelijk verwoede Nijlbarbaren,
En trotschen macht en tegenweer.

De siddrende Onschuld ligt bezweken,
Vertrappeld waar hun voet zich wendt;
Zy stort vergeefsche tranenbeken
Voor d' onmensch die haar rechten schendt.
De grijzaart ziet zich overrompeld:
De weêuw en wees, in rouw gedompeld;
Geplonderd, wie nog iets bezat;
En, na dat ze alles moesten derven,
Nog soms gedoemd op 't puin te sterven
Der afgeblaakte Vaderstad!

Naar de onbewoonbre bosschenholen
Was stad en dorpeling gevlucht.
Daar hield hy gade en kroost verscholen,
Alleen voor hun behoud beducht.
Daar borg hy zich in boomspelonken,
En schoot waar 's vijands wapnen blonken
Met leeuwenfierheid op hem aan.
Zoo zagen zy by duizendtallen
Zich 't wrekend zwaard ten offer vallen,
En straffen voor hun gruweldaân.

Welhaast verhief het heir zijn klachten:
De tand des hongers knaagde diep!
De dwingland zag by 't plichtverachten
Hoe luid het al om uitkomst riep.
Welaan! wat zou hy nog vertragen?
Wat ijdele poging meerder wagen? -
Het ijzren noodlot zweept hem voort. -
Hy heeft beslist: en, knarsetandend,
En, 't hart van woede en wrevel brandend,
Ontruimt hij dit vergruizeld oord.

Nog kan zijn wanhoop zich verbergen!
Hy spreekt zijn legerhoofden aan:
‘Het ware uw moed en eerezucht tergen,
Hier werkloos by dit puin te staan.
Neen: zoo die onbeschaafde benden
Geen dapperer heldenweêrstand kenden,
Hun strijd is onzen arm niet waard.
Haast zult ge een beter wijkplaats vinden -
Mijn wraak op 't hoofd van die ontzinden
Blijf voor een later dag bewaard!’

Hy sprak. De spijt blaakte aller harten,
Om dees hun onuitwischbre schand!
Hoe! zoo veel bloed om niet te storten
Op d' oogwenk van een dwingeland!
Hoe! zoo veel braven om doen komen,
Ja, Frankrijks dierbaarst bloed doen stroomen
Om willekeur en gloriedorst!
Hoe! 't Vaderland zoo afgemarteld!
Zoo met der burgren goed gedarteld! -
Heet dit dan Vader zijn en Vorst?

Zoo galmde 't in de borst der Helden.
Maar slaafsche vrees verdringt die stem,
En smoort wat zuchten hun ontwelden;
Doch -! al hun grootheid zonk met hem.
Met heimlijk morrend tegenstreven
Als heillooze offers voortgedreven,
Doorkruissen zy de sneeuwwoestijn;
Gegeesseld door des stormwinds roede,
Gefolterd door verbeten woede,
En hongers onverduurbre pijn!

Om niet thands strik op strik gespannen!
Vergeefsch is de uitgezochtste list!
Om niet, ô trotschte der Tyrannen,
Zijn moed en kunst en bloed verkwist!
Wat poogt gy, na zoo felle schokken,
Den dappren Rus ten val te lokken?
Een Kutusow misleidt gy niet.
Hem zult ge, en eer gy 't weet, ontmoeten,
Om voor dien dollen waan te boeten,
Die half uw heir ter neder stiet.

Daar staan zijne onvertzaagde dapperen,
En toeven u met ziedend bloed.
Vol schrik ziet gy hun vaandels wapperen,
En siddert by uw overmoed.
Naauw is de krijgskreet aangeheven,
Of duizend uwer strijdren sneven;
En drom by drom, uit één gejaagd,
Werpt zwaard en oorlogsroer ter aarde,
Het geen hy slechts uit dwang aanvaardde,
En tot verderf des menschdoms draagt.

Op nieuw weêr tot de vlucht gedwongen,
Verlaat gy 't rookend oorlogsveld!
Op nieuw ontrolt aan duizend tongen
Vervloeking op uw algeweld!
Nu ziet zich 't heir op nieuw bestrijen
Langs de onafzienbre woestenijen,
Die, immer verder uitgebreid,
Geen eindperk toonen aan hunne oogen;
En 't hijgend hart op nieuw bedrogen,
Dat met verpozing was geveleid.

't Was weinig, zoo de kracht verlamde;
Zoo 't overschot van moed vervloog;
Zoo woede 's krijgsmans borst ontvlamde,
Wien nog gevoel voor eer bewoog.
De zedeloosheid, voortgesproten
By bandeloosze tochtgenooten,
Verspreidde haar vergif by 't heir.
Niets kon den moedwil overwinnen.
't Trotschte alles, met verwoede zinnen,
En Legerhoofd en Opperheer.

Haast rees de schriklijkste aller rampen,
(Het bleek gebrek, met hollen mond)
Uit de onderaardsche zwaveldampen,
En stortte dood en wee in 't rond.
Nu togen benden om, als roovren,
Bedacht op enkel spijsveroovren,
En stieten om een mondvul brood
Hunne in het bloed verroeste klingen
In 't hart der bange dorpelingen,
En wie, der roofzucht, weêrstand bood!

Bezwijkend stortte 't ros ter neder,
Dat d' afgematten ruiter droeg:
Op dit gezicht bekomt hy weder;
Dan ach, nog leed hy niet genoeg!
Zijn lotgenooten overvallen
En weigren hem (het zwakst van allen)
Dat rif, het geen zijn oog verslindt;
Hy ziet het onder hen betwisten,
En vruchtloos is zijn krachtverkwisten,
Daar reeds de dood zijne armen bindt.

Wat wonder, zoo de muiltzucht woedde,
En zelfs den dwingland beven deed?
Wat wonder, zoo er opstand broedde
By 't leger dat zoo gruwzaam leed?
Ze is eindlijk nu ten top gestegen;
't Druischt alles d' overheerscher tegen
Dien God hun in zijn gramschap gaf!
Dan, wat weêrhoudt u, bange lijdens?
Zijt, zijt uws Vaderlands bevrijders,
En rukt hem d' ijzren scepter af! -

Neen: Treedt niet in des hemels rechten!
Nog is zijn loopbaan niet volend!
God - zelf zal haast den strijd beslechten,
Wien zijn verbijsterd oog miskent!
Laat, laat hem stad by stad vernielen,
Miljoenen offers nog ontzielen;
Zijn overmoed houdt eindelijk stand.
Reeds is het strafzwaard uit de schede,
Dat de aard heraâmen doet in vrede:
Reeds bliksemt het in 's Hoogsten hand.

Een Cezar mocht zijn heir herwinnen
Met d' enklen opslag van zijn oog;
Mocht heerschen op verdeelde zinnen,
Dat alles op zijn wenken vloog;
Dit, dit is 't recht, der deugd gegeven.
Vergeefs, den scepter opgeheven
Wanneer eens d'winglands hand hem torscht!
Een blik des Vaders van zijn Volken
Ontruikt der muitren hand de dolken
Gericht op d' aangebeden Vorst!

Tyran! gy moogt uw grootheid roemen;
Verwoester van des menschdoms heil!
Vergeefs uw macht onperkbaar noemen:
Die macht is voor geen schatten veil.
U, de afkeer zelfs van uw soldaten,
Mag thands gezag noch goedheên baten.
Door de opperhoofden zelfs veracht,
Ontziet ge, uw scepter te doen gelden,
Maar streelt en vleit uw laffe helden
Terwijl uw ziel van wraakdorst smacht!

Nog steunde een flauwe hoop de strijderen:
Smolensk bood hun een wijkplaats aan.
Dit smoorde 't wee in 't hart dier lijderen:
Daar zou hun honger zich verzaân!
Vergeefs, hen door die hoop bevredigd,
En met dit uitzicht u verdedigd,
By 't woeden van getergden haat;
Te spoedig zal d' onzaalgen blijken
Wat zorg gy draagt voor hun bezwijken,
Als 't nieuw gebrek hen nederslaat.

Zal dan de ellend nog hooger klimmen,
 ô Wreed misleide krijgrenschaar!
Reeds dwaalt gy om, als doodenschimmen,
 Met hartverscheurend rouwmisbaar!
Des Rechters vierschaar schijnt gespannen
Tot straf des wreedsten der Tyrannen:
 En Hy verdelgt u in zijn val!
Daar daalt een doodsche kou op de aarde,
En moordt wien 't spook des hongers spaarde,
 Of 't krijgswaard niet verdelgen zal.

Hoe, Veldheer, hebt gy u misrekend
 By dees uw onvoorzien tocht?
Verwoesting heeft uw pad geteekend;
 Herstelling wordt vergeefs gezocht.
Kleedy en deksel, afgesleten
En in den strijd van één gereten,
 Bedekt het trillend lichaam niet:
Geen voetzool hoedt de ontbloote voeten,
Die hageljacht en sneeuw doorwroeten,
 Waarlangs het bloed by stroomen vliet.

De grond, verkeerdt in spiegelplaten,
Ontzegt zijn steun d' onvasten voet;
Geen ijver mag d' onzaalgen baten,
Hoe 't ongeduld ook noopt tot spoed:
Geen zweep vermag het ros te drijven;
Heel de oorlogstrein moet achter blijven,
En wordt des vijands oorlogsbuit.
Ja, zelfs des trotschaarts zegewagen,
Die hem gelauwerd om moest dragen,
Roept, diep in 't Noord, zijn neêrslag uit.

Smolensk verschijnt hoe langs hoe nader.
Heil 't lang beloofd herstellingsoord!
Nu juicht, nu streeft het al te gader,
Met nieuwe levenskrachten, voort. -
De zwijmende opent hart en oogen!
De stervende vernieuwt zijn pogen,
Of hy dien wijk bereiken mocht!
't Rukt alles hopende in die muren; -
Dan ach, - om jamm'ren te verduren,
Te dier met zulk een hoop gekocht.

Zie daar de woedende kohorten,
Geprangd door hongers schrikbren nood,
Als vijand op elkander storten
En worstlen om een mondvul brood.
Die 't woedendst is, vertrappt zijn makkren:
Des sterksten vuist ontscheurt den zwakkren
De laatste beet van uit den mond!
Door wolvengretigheid gedreven,
Verlengt zy 't afgepijnigd leven.
Maar, hemel, voor hoe kort een stond!

Hoe wederstrevig, stervelingen,
ô Hoe onpeilbaar is uw hart!
Wie zal 't verdeeld gevoel doordringen
Waardoor gy steeds geslingerd werdt.
Verdrukking doet uw boezem gloeien,
En voelt ge uw bloed niet heeter vloeien
Hoe hooger die verdrukking stijgt?
Neen: thands mag u de dwingland slachten;
Hy heeft geen tegenstand te wachten,
Nu zelfgevoel en eerzucht zwijgt.

Welaan dan, gy, wien, onbezweken,
Nog ééne levensvonk bezielt,
Hy - zelf zal deze uw lafheid wreken,
Voor wien gy kruipt, ja, nederknielt!
Hy, die reeds zeën bloeds deed vlieten,
Zal wroeingloos de rest vergieten,
Zal alles offren aan zijn roem!
Zal heel Euroop met lijken dekken,
En over de aard zijn scepter strekken,
Op dat men hem *den grooten* noem!

Rukt aan dan, afgefolde slaven,
(ô Gy, wien schrik de krachten spant!)
Om de ijdele oppermacht te staven
Des plondraars van uw Vaderland.
Haast wordt uw lot hoe langs hoe droever!
Reeds staat gy aan de gapende oever!
Heft aan het gillend noodgeschal!
Ik zie het moordspook om u zweven,
Reeds is de schrikzweep opgeheven,
Die U ten afgrond jagen zal.

Daar stijgt de zegekreet ten wolken
En jaagt u doodsche wanhoop aan.
De Berezine ontsluit haar kolken
Beneden de opgeworpen baan.
Vervolgd door 's ôverwinnaars klingen,
Zien duizendtallen zich verdringen
En plat getrapt als zomergras.
Of vinden, met gekneusde leden,
Door wagenrad en ros vertreden,
Hun dood in d' opgezwollen plasch.

Geen rang van legerhoofd beschermd;
't Drong alles razend, woedend voort!
Geen Vader, die zich 't kroost erbarmde!
Geen stem van deernis werd gehoord!
Ontelbren zwommen in de vloeden
Om 't wrakke leven nog te hoeden,
Of dreven op eene ijsschots rond:
Helaas, om niet dit ijdel pogen!
De stroom, door schok op schok bewogen,
Rukt volk en ijsschots naar den grond.

Ziet om, die 't leven nog mocht redden
En veilig de overtocht volbracht!
Het stroomnat zwellende uit zijn bedden,
Is wijd en zijd met doôn bevracht.
't Omspoelt het stof van zoo veel helden,
Bedeckt met roem in de oorlogsvelden,
En grootscher, eedler, noodlot waard.
Beklaagt, betreurt hen, zoo gevallen;
Maar waagt niet op uw lot te brallen!
Wie weet waarvoor dat lot u spaart!

o Gy, het kroott van Hollands braven,
(Hoe bloedt ons hart en ingewand!)
Gy, weggevoerd als negerslaven,
Niet eens ten strijd voor 't Vaderland!
Neen: niet om eigen grond te hoeden,
Maar voor eens dwinglands zaak te bloeden
Die heel de wereld onderdrukt.
En (ach, kon de Almacht dit gehengen?)
Om tranen op uw roem te plengen
En de eerlouwrienen die gy plukt!

Hoe weinig dacht de teedre moeder
Wanneer ze u koesterde op haar schoot
En 't dankgevoel aan d' Albehoeder
In zachte tranen 't oog ontvloot; -
Hoe weinig dacht ze by die weelde,
Waar d'Ega van haar hart in deelde,
En zy zich droomde in 't hoogst genot,
Hoe smartlijk ze eenmaal zou ontwaken
Om 't eeuwig Godsbestier te wraken
By de ijslijkheden van uw lot!

Hoe menig vader, die zijn wichtjen
Aan d' oever van het graf zag staan,
Bad de Almacht, dat zijn levenslichtjen
Zoo spoedig niet mocht ondergaan;
Die thands zich 't hoogst geluk zou wanen,
Zoo God in weêrwil van zijn tranen
Die vroeger beê niet had verhoord.
Zijn kamp ware eerder afgestreden,
En 't lot, zoo vol van gruwzaamheden,
Had hem niet in zijn kroost vermoord.

Gy, lieve maagd, wier 't voorjaarslover
Als bruid den boezem had gesierd!
Uw hoop woei met den stormwind over
Die langs de Noordvlakten giert.
Gy, wien het voorgevoel het spelde,
(Toen d' afscheidsgroet uw borst bekelde)
Wat noodlot u te wachten stond!
Wie troost u van een minnaar weder,
Wien nooit een hart, waarachtig teder,
Ten tweedenmaal op aarde vond?

Gy ziet alreeds by 't uchtendgloren
Eens levens dat benijdbaar scheen,
All 't aardisch geluk voor u verloren,
En slijt dien uchtend in gewezen!
Zoo ijdel is des warelds vreugde,
Wee, die zich ooit in haar verheugde
En 't oog niet hooger hield gevest!
Wee, die zijn wellust ziet verdwijnen,
En, wien by 't sterfbed van de zijnen,
Geen troost om hoog te wachten rest.

Hoe menig een, met teedre zorgen
Als 't kostbaarst knopjen opgekweekt,
Dat, voor den minsten storm geborgen,
Met schittring uit zijn windsels breekt,
Werd thands verplaatst uit Hollands Eden,
Om, in het barre Noord vertreden,
Of door den killen wind verplet,
Zijn bloessem die dees grond moest tooien,
Door d' onweêrstorm te zien verstrooien,
En door der wormen beet gesmet!

Schreit, oudren, gy, die 't hart voelt bloeden!
Ach! dat uw schreien baten mocht,
Heel Neêrland had voor tranenvloeden
Uw zonen lang te rug gekocht!
Dan ja, hoe troostloos ge ook moogt weenen,
Vest al uw uitzicht op dien eenen,
Die aller kindren Vader is.
Hoe grievend u 't verlies moog vallen,
Hy weet alleen, wat voor ons allen,
En nuttig, en weldadig is.

Nu dacht het overschot der wakkren
Zich by zijn haardsteê haast te rug,
En stortte een traan om 't lot dier makkren
Bedolven onder Sembins brug:
Wanneer de strenge Winterkoning
Zyn ijskristallen Vorstenwoning
Op nieuw verliet met grammen blik.
Hy zwaait zijn scepter langs de velden,
En stort een duizendtal van helden
Ter neder in één oogenblik.

Nu sleepen zich de droeve scharen,
Beroofd van deksel, drank, en spijs,
(Het bloed verstijvende in hunne aâren)
Langs de opgeworpen bergen ijs.
Thands acht zich zalig boven maten,
Wie een der stervende soldaten
Zijn laatsten teug ontwringen mag,
Zijn laatste dek hem mag ontstelen,
Of de afgesleten huid mag deelen
Die eerst zijn ros te sieren plach.

Te hoog is deze ellend geklommen
Dan dat een stervling haar weêrstonde.
Soldaat en Legervoogd verstommen,
En zwerven zonder uitzicht rond.
Vergeefsche, de veldschuur afgebroken,
En op den houtmijt aangestoken!
Vergeefsche, en dorp en stad vernield!
Ach, de avond ziet het volk bezwijken,
En de uchtend vindt de stapels lijken
By de uitgeglommen asch ontzield.

Wie, die by 't roekloos dorpverbranden
Zich - selv' een koestrend vuur belooft!
Hier storten de ondermijnde wanden
Den neêrgestrekten op het hoofd:
Daar ziet men halfbestorven scharen
Als schimmen door de vuurkolk waren;
Of, als de worm langs de aard gebukt,
Met kindsche vreugd de vlam omarmen,
En, onder 't hartverscheurend kermen,
In 't gruwzaamst lijden weggerukt.

Wat doet gy thands, ô Rechtverkrachter,
Die zoo veel ramps op 't menschdom stort?
Strek thands uw volk ten leedverzachter,
Dat zoo ontmenscht gefolterd wordt!
Thands, thands is 't tijd om moed te ontsteken,
En troost den droeven toe te spreken,
Met eigen voorbeeld voor te gaan,
Hen 't leed gedwee te leeren dragen,
Dat dieper grieft dan 's vijands slagen
Waar de eer gebiedt om pal te staan.

Wat laffe vrees bedwelmt uw zinnen?
't Is thands de tijd om GROOT te zijn! -
Alleen te brallen by 't verwinnen,
Is niets dan ijdele grootheids schijn.
Weet thands 't verbolgen lot te dwingen,
Den teugel aan zijn vuist te onwringen;
En, mén uw zegekoets langs 't pad,
Gesierd met gouden gloriestralen,
Dat ge eerst met hemeltergend pralen
Voor u ten weg verkozen hadt.

Dan neen: het is des hoogmoeds teeken,
Te zwichten by den tegenspoed.
Hoe hooger zich de trotschaart reken,
Hoe dieper God hem storten doet.
Hoe ook het mensdrom u mocht doemen
Één grootheid hadt gy, waart te noemen:
Beleid, den kloeksten Veldheer waard;
Ja! dat, by al uw bloedvergieten,
Des Dichters bruischendste aâr deed vlieten,
Vergetend uw verfoeibren aart.

Maar, thands is al die roem ontluisterd
Door opgehoopte gruweldaân:
Geheel Euroop, door u gekluisterd,
Staart thands dien roem met afschrik aan.
Ge ontzaagt niet, plicht en eer vertrappend,
Op lijken van uw helden stappend,
Vermeesterd door een laffe vrees,
In 't heimlijk aan 't gevaar te ontvlieden,
In plaats van 't lot het hoofd te bieden
Toen 't buldrend noodgetijde rees.

Zoo schuilt, zoo sluipt de bange moorder,
Die eerst 's gewetens stem verkracht,
Wanneer die gramme rustverstoorder
Hem aangrijpt in het holst der nacht.
Dan hoort hy in het blaadrenkraken
Vervolgers die zijn schuilplaats naken,
En ziet in 't kalme licht der maan
Het wrekend slagzwaard op hem neigen,
En onverzoenbre schimmen dreigen,
Die vlammente zijn zij' beslaan!

Zoo, Dwingland, moest gy zijn te moede
Wanneer gy 't overschot ontvloodt
Des legers, door uw geesselroede
Gezweept in d'armen van de dood.
Zoo werdt u 't hart van een gereten: -!
Dan neen: geen roepstem van 't geweten
Ontrustte uw ziel; maar dolle spijt,
Om dat ge, in weêrwil van uw brallen,
Met al uw honderdduizendtallen,
Van 't noodlot overmeesterd zijt.

Uw oog ziet koel te rug naar 't Noorden,
Die onafzienbre wegen door,
Die 't rookend bloed van uw vermoorden
Heeft afgeteekend tot een spoor.
Hun jamm'ren niet, noch smartlijk sneven,
Heeft u een traan in 't oog gedreven:
Wat is u 't bloed van Frankrijks kroost? -
't Verlies uws roems by Moskaus muren
Leert ge ook welhaast gedwee verduren
Daar heel uw volk by weent en bloost!

Keer schaamteloos te rug, ontmenschte,
En vorder andere offers af.
Leer al wie u ten heerscher wenschte
U vloeken en uw martelstaf.
Zy zullen 't, als ge, in spijt der slachting
En lang misleide heilverwachting,
Nog meerder bloed tot storting vergt, -
Zy zullen 't als 't gericht des Hoogsten
Hen al de vruchten heeft doen oogsten
Des waanzins die Hem heeft getergd.

Als langvergaârde donderwolken,
Zoo barst welhaast met wraakgeluid
De kreet der langverdrukke Volken
Eenstemmig hart en lippen uit.
Ja, uit uw overmoed geboren,
Zal haast de blijde dag ontgloren
Die God met ons verzoenen zal!
Een wijl nog moest ge ons overheeren,
Haast zal Europa triomfeeren,
En juichen, Dwingland, in uw val!

K.W.B.

Tafereel van Hollands herstelling.

Gods vinger wenkt, de trotsche Lucifer
Stort van omhoog, van uit zijn oorlogskar
Gebliksemd, op een berg van stervenden en lijken.
De Wraakfool zet aarde en lucht in brand,
En de Engel roept: 'Ontwaak ô Nederland,
Herneem uw naam en rang by 's warelds koninkrijken!'

Ge ontwaakt, en rijst, ô Nederlandsche Maagd!
Hy nadert, die uw wankle schreden schraagt:
De Kluisters vallen af van uw geprangde handen,
Gy strekt haar, vrij, naar God en Nassau uit.
Uw Tuinleeuw brult, de moedwil ligt gestuit;
Hy jaagt op nieuw den schrik in 't hart der Dwingelanden.

De Hemel juicht, en voert u blij te moê
Den Hoed en Speer, en Waterstandaart toe,
Met Staf en Oppermacht, en Eer- en Glorieteecken:
En 't Wapenschild waaraan uw vrijheid hing,
(Palladium, en pand van zegening,)
Dat Neêrland weêr op nieuw beschermen mag en wreken.

Ginds daalt een stoet van blijde Geesten neêr,
En brengt de Olijf en Voorspoeds horen weêr,
Van 's aardrijks schatten zwaar, met overvloed verladen.
Daar reikt hun hand de vorstelijke kroon,
Door God bestemd aan vijfden Willems zoon,
Die eeuwig schittren moet door 't groen der lauwerbladen.

B.

Krijgslied der verbonden legers.

De Hemel is met ons en leidt ons ten strijd!
Met Hem gaan wy zege bevechten!
Hy heeft onze wapens ter zege gewijd,
Wiens wenken de krijgskans beslechten.
Hy heeft ons geleid op de bloedige baan,
En wondren van Almacht door menschen gedaan.

Niet ons, zwakken menschen, maar Hem zij de lof!
Den God wien wy sterven en leven!
Hy zag ons vernederd, vertrappeld in 't stof,
Den moedwil ten offer gegeven.
Hy sprak, en de krijgskreet hief aan wijd en zijd,
Straks vlogen wy blijde ten heiligen strijd.

Geen eeuw, sints deze aarde haar loopkring doorjaagt,
Of 't bloed werd by stroomen vergoten:
Maar nooit, sints het menschdom geheugenis draagt,
Is 't bloed meer rechtvaardig gevloten.
Wy storten 't gewillig voor vrijheid en recht,
Door euvelmoeds gruwel in kluisters gelegd.

Wy gaan niet ten strijde voor glorie of schat,
Om land te veroovren of kroonen.
Voor 't kostbare bloed dat het aardrijk bespat,
Kan krijgsbuit noch roem ons belonen.
Ons loon is, het menschdom, door moedwil vertreên;
Zijn redding, herstelling, en vrijheid - alleen.

Thands zijn er geen Pruissen, geen Beierschen meer,
Geen Russen, geen Britten, geen Zweden:
Euroop is één Landaart, één Natie, één heir;
De scheidsdam der volken, vertreden!
De Duitscher reikt Duitscher, als broeder, de hand;
En 't Noorden erkent zich met Deutschland verwant.

Die Nawa, die Weissel bewonen, of Zond,
Die Iber of Tyber zien stroomen,
't Trad al voor de menschheid in 't heiligst verbond,
Met Theems en met Merwedezoomen.
Wy willen het mensdome van 't dwangjuk ontslaan,
Of sneuveln vereenigd in 't edelst bestaan!

De Rhijn zal niet langer, in ketens gekneld,
Zijn golven te strandewaart jagen;
En Rome dat de aarde de wet heeft gesteld,
Het juk van geen slaven meer dragen.
De bandlooze zee zal weêr vrij zijn van band!
Dien eed doen wy - allen met wapens gestand.

Leeft, Keizers, ontrollers der zeegrijke vaan!
Leeft, Vorsten, bevrijders der volken!
En, wie ons vooruitreedt op de edelste baan,
Uw roem overschrijde de wolken!
Uw namen verduren den eeuwigen nacht,
En leven gezegend by 't laatste geslacht!

Met u wordt ons leven te pande gezet,
Om dwangloozen adem te halen.
Wy schenken dat leven aan vrijheid en wet,
Wy, volken van allerlei talen.
Dan is het herwonnen, dan dubbel vergoed,
Wanneer gy den Vrede herwint door ons bloed.

Zij dapper, zij machtig, die 't siddrend Heelal
Het slavenjuk op heeft gedrongen;
Meer wegen de tranen (God kent haar getal),
Der lijdende menschheid ontwongen.
De Godheid zet eenmaal een paal aan 't geweld!
Zy heeft onze tranen, Zy heeft ze geteld!

En zy, die, met bloedige lauwren omkransd,
Den strijd godgeheiligd ontvallen,
Zy zullen zoo verr' als de starrenriem glanst,
Als lichten in 't uitspansel brallen:
Als Ludwig*, als Leopold†, waardig hun bloed,
En eeuwig omschitterd van Godlijken gloed.

* LUDWIG FERDINAND, Prins van Pruisen.

† LEOPOLD, Prins van Hessen - Homburg.

Welaan dan, ô Hermans doorluchtig geslacht,
En gy, uit Civilis gesproten!
Gy, telgen, uit Odin in 't aanzijn gebracht!
Den band der vereening gesloten!
De Dwang zij verbrijzeld, vertreden 't Geweld!
De krijgsleus zij: GOD! en, EUROPA HERSTELD!

Vrij gevolgd naar het Hoogduitsch van WERNER.

1814.

B.

De verbonden legers aan Zwitserland.

Een roepstem uit de wolken
Doorklinkt het wereldrond,
En daagt Europaas volken
Ten Christen oorlogsbond.
Men hoort Gods stormen ruischen,
Zy wekken al wat leeft,
En doen den boezem bruischen
Die eer en Godsdienst heeft.

Ten kruistocht, Christenmachten!
Vereenigt u ten strijd!
Herneemt en moed en krachten
Van d' ouderlijken tijd.
De God der legerscharen
Verzelt uw oorlogsvaan.
Voor haardsteên en altaren
Gordt Hy het zwaard ons aan.

Ja, 't oude vuur der Helden
Waaruit Europa stamt,
Die onderdrukkers velden,
Is in hun kroost ontvlamd.
Het schittert hem in de oogen,
Het bliksemt hem in hart,
Wiens wetteloos vermogen
Gods wraak heeft aangesard.

Niet meer verdeeld door namen,
Vereend door één gevoel,
Trekt heel ons Noorden samen
En heeft een eenig doel.
Wy brengen dien verwaten
Den vloek des krijgs weêrom;
Den vijand aller Staten,
Den beul van 't Christendom!

Den vijand aller Staten,
Der menschheid vloek en schrik,
Omstuwd van onverlaten,
Die beven voor zijn blik!
Die, van ons bloed steeds dronken,
Zijn bloeddorst nooit verzaadt;
Wiens thronon op menschenschonken,
In bloed, gezolderd staat,

Van uit de holle rotsen
Van 't moedig Zwitserland,
Waar Tell* by 't golvenklotsen
Den wissen krijgsboog spant;
Daar voelt hy de aard bewegen
Van onzen oorlogskreet,
Juicht onzen optocht tegen,
En houdt zijn pijl gereed.

En zou de Zwitser dralen;
Ontbrandt zijn eerezucht niet;
Daar Vrijheid gouden stralen
Rondom zijn bergmuur schiet?
Zal hy onzijdig blijven
Uit vrees of Staatsbelang?
Hy onderdrukkers stijven,
Daar Vrijheid kampt met Dwang?

* Een oude Volksoverlevering wil dat WILLEM TELL nog in de Zwitsersche rotsen omwandelt.

Neen, uit het ijs van 't Noorden
Tot 's aardrijks middelzee,
Van 's Bosfors woeste boorden
Tot Kalpes avondree,
Herwekt ons 't ochtendgloren,
Den laffen sluimer uit:
De menschheid wordt herboren,
Een nieuwe teelt ontspruit!

De Rhijn verbrak zijn boeien;
Is weder Duitsch en vrij;
En streeft in 't zeevaart vloeien
De vrije Maas op zij.
En zou aan Fransche slaven
Zijn bronwel zijn verpand?
Zijn bron trouwanten laven
Van 's aardrijks dwingeland?

Neen, moedig aangespannen,
Met heel de Christenheid!
De weifeling verbannen,
Die lafaarts onderscheidt!
God heeft ons staal gegeven,
En kracht in d' arm geplant:
En mannen zouden beven,
Ten smaad van 't Vaderland?

Of lust u, voort te slapen,
Wy zijn ten strijd gezind.
Wy eischen u te wapen,
Als vijand of als vrind.
De schimmen uwer vaders
Verrijzen uit hun graf,
En breken op ons naderen
Hun langen doodslaap af.

Zy roepen tot hun zonen:
‘Verbasterd kroost, ontwaak!
Geef die uw afkomst honen
Ten offer aan de wraak!
Geen bloed, uit ons gevloten,
Doorvloeit een week geslacht,
Vereend met vloekgenooten,
En onder 't juk gebracht.

Rijs op, ontsteek de vuren
Op de eeuwige Alpensneeuw,
Voor 't oog der nageburen,
Ten baak voor later eeuw!
De dorre rotsen galmen
Geen knetterend geluid
Van slaafsche ketenschalmen,
Maar wraak en vrijheid uit!’

Vrij gevolgd naar het Hoogduitsch. 1814.

B.